

1

KÉRDÉS

Mi táplál téged?

VÁLASZ

Rossz álmok.

THOMAS DEKKER:
A spanyol nemes katona

– Remélem, Strike – szólt bele egy rekedt hang a telefonba –, minimum valami rohadt nagy híresség haláláról van szó!

A hajnali derengés előtti sötétben sétáló nagydarab, borostás férfi a telefonját füléhez szorítva elvigyorodott.

– Valami olyasmi.

– Kibaszott reggel hat óra van!

– Fél hét, de ha kell, amim van, muszáj lesz eljönnie érte – felelte Cormoran Strike. – Itt vagyok a lakása közelében. Van egy...

– Honnan tudja, hol lakom? – csattant fel a hang.

– Maga mondta – vágta rá Strike, és elnyomott egy ásítást. – Épp árulja a lakást.

– Ó – enyhült meg a másik. – Jól emlékszik.

– Van egy non-stop kávézó a...

– Hagyjuk már a picsába! Jöjjön be később az irodába...

– Culpepper, ma délelőtt még van egy másik ügyfelem, aki jobban fizet magánál, ráadásul egész éjjel fenn voltam. És ha fel akarja ezt használni, most kell megkapnia.

Nyögés. Strike ágynemű surrogását hallotta.

– Remélem, kurvára óriási dobás.

– Smithfield Café, a Long Lane-en – felelte Strike, és letette a telefont.

Láthatóan egyenetlenebbé váltak a léperei, ahogy lefelé sétált a lejtőn a Smithfield piac felé – a téli sötétben hatalmas kötömbnek tűnt az épület, ez az óriási, viktoriánus hústemplom. Minden hétköznapi reggel négytől rakodták itt ki a húst, ahogy már évszázadok óta, aztán felvágták, csomagolták, és továbbadták London hentesüzleteinek, éttermeinek. Strike hangokat is hallott a homályban: valaki utasításokat kiabált, sípoltak az állati tetemeket szállító, tolató teherautók. A Long Lane-re belépve ő is csak egy lett a nagykabátba burkolózó emberek közül, akik határozott léptekkel indultak hétfő reggeli dolgukra.

Fényviszaverő mellényt viselő futárok álldogáltak szorosan egymás mellett a piacépület sarkán őrt álló kő griffmadár alatt, kesztyűs kezükben teáscsészéket szorongatva. Az út túloldalán úgy ragyogott ki a környező sötétből a Smithfield Café, mint egy otthonos kandalló – ez a nagyobb szekrény méretű hely non-stop nyitva tartott, meleget, jó zsíros ételeket ígérve.

Vécé nem volt benne, a vendégek megegyezés szerint a néhány házzal odébb lévő fogadóirodába jártak át. Az azonban majd csak három óra múlva nyit ki, Strike tehát kitérőt tett egy mellékutca, és egy sötét kapualjban könnyített magán. Hólyagja pattanásig feszült az éjszakai munka során megivott gyenge kávéktól. Kimerült volt, éhes, így fordult be végül a sercegő tojás és bacon zsíros illatába – ezt az örömet csakis azok tapasztalhatják meg, akik fizikai teherbíró képességük legvégső határáig hajtották magukat.

Két báránybundás-esőkabátos férfi épp felállt egy asztaltól. Strike bepréselte jókora testét a szűk helyre, és elégedett mordulással huppant le a kemény fa-acél székre. Meg sem várva, hogy rendeljen, az olasz tulajdonos nagy, fehér csészében teát tett elé. Háromszög alakúra vágott vajvas pirítós is járt hozzá. Öt percen belül ott gőzölgött előtte a nagy adag angol reggeli a méretes, ovális tányéron.

Strike jól el tudott vegyülni a helyen ki-be járkáló erős emberek között. Nagydarab volt, sötét bőrű, sűrű, rövidre vágott, göndör hajjal, ami már kissé hátrább húzódott magas, domború homlokáról. Széles orra volt, mint egy bokszolónak, és bozontos, komor szemöldöke.

Az állkapcsán borosta éktelenkedett, sötét szemét felnagyították a vér-aláfutásszerű karikák. Evés közben álmodozva nézte a szemben lévő piac épületét. Ahogy oszlani kezdett a sötét, lassan alakot öltött előtte a legközelebb eső, kettes számú boltíves rakodókapu, aminek a tetejéről egy ösöreg, szakállas, szigorú kőarc bámult rá vissza. Vajon volt valaha az állati tetemeknek is saját istene?

Épp nekilátott a kolbásznak, amikor megjött Dominic Culpepper. Az újságíró majdnem olyan magas volt, mint Strike, csak vékonyabb, és sápadt, mint egy ministránsfiú. Az arca furcsa aszimmetriája folytán (mintha valaki csavart volna rajta egyet az óramutató járásával ellenkező irányban) épp csak nem volt lányosan csinos.

– Remélem, valami nagyon jó anyag – kezdte Culpepper, miközben leült, lehúzta a kesztyűjét, és szinte gyanakvóan pillantott körbe a helyiségben.

– Kér enni? – érdeklődött Strike kolbásszal teli szájjal.

– Nem – felelte Culpepper.

– Inkább megvárja, amíg lesz friss croissant? – kérdezte vigyorogva Strike.

– Baszódjon meg, Strike!

Szinte szánalmasan könnyű volt cukkolni ezt a magániskolákban nevelkedett fiút, aki valami dacos arckifejezéssel rendelt teát, a közönyös pincért meg (Strike vidáman meg is jegyezte) öregemnek szólította.

– Nos? – érdeklődött Culpepper, forró csészéjét hosszú, fakó ujjai közt szorongatva.

Strike keresgélgni kezdett a kabátja zsebében, majd egy borítékot húzott elő, és az asztalon keresztül odacsúsztatta. Culpepper kivette a tartalmát, és beleolvasott.

– Akkurva életbe! – szólalt meg rövid idő múlva halkán. Lázasan végiglapozta az oldalakat. Néhányat közülük Strike kézírásával írtak tele. – Ezt meg honnan a francból szerezte?

Strike, aki épp nagyot harapott a kolbászba, ujjával az egyik papírlapra bökött, amire egy hivatalos címet firkantott.

– A nagyon dühös titkárnőjétől – felelte, amikor végre lenyelte a falatot. – Őt is dugta, nem csak azt a kettőt, akiről maga is tud. Csak most fogta fel, hogy nem ő lesz a következő Lady Parker.

– És *ezt* meg hogy a fenébe derítette ki? – kérdezte Culpepper. A kezében izgatottan remegő papírok fölött bámult Strike-ra.

– Nyomozással – válaszolt Strike röviden, szájában újabb falat kolbásszal. – Maguk nem így csinálták, mielőtt még elkezdtek kiszervezni a munkát a magamfajtaéknak? Csakhogy ennek a nőnek gondolnia kell arra is, fogja-e még alkalmazni valaki, Culpepper, szóval nem akarja, hogy feltűnjön a sztoriban, rendben?

Az újságíró csak horkant egyet.

– Erre azelőtt kellett volna gondolnia, hogy elemelte a...

Strike fürgé mozdulattal kikapta a papírokat a férfi kezéből.

– Nem emelt el semmit. Őlordsága utasította, hogy nyomtassa ki ezeket tegnap délután. Csak annyit botlott, hogy megmutatta nekem is. De ha maga ki akarja teregetni a magánéletét az újságban, Culpepper, akkor visszaveszem.

– Hagyjon már! – tiltakozott Culpepper, és a Strike szőrös kezében lévő, jókora adócsalást bizonyító papírok után nyúlt. – Jól van, kihagyom belőle. De akkor is tudni fogja, honnan szereztük meg. Nem teljesen hülye.

– És mit csinál, bíróságra citálja, ahol a nő majd kitálal minden simlis ügyet, amit az utóbbi öt évben végignézett?

– Ja, persze – sóhajtott fel Culpepper rövid gondolkodás után. – Adja már vissza! Kihagyom a nőt a sztoriból, de attól még nekem is beszélnem kell vele, nyilván. Meg kell bizonyosodnom róla, hogy rendben van.

– *Ezek itt* rendben vannak. Nem kell vele beszélnie – jelentette ki Strike határozottan.

Azt a remegő, összetört szívű, keserűen elárult asszony, akivel épp most találkozott, bizony nem szívesen hagyta volna egyedül Culpepperrel. Olyan vadul vágyik rá, hogy bosszút álljon a férfin, aki házasságot, gyerekeket ígért neki, hogy helyrehozhatatlanul tönkretenné önmagát és jövőbeli kilátásait is. Strike-nak nem tartott sokáig a bizalmába férkőzni. Az asszony már majdnem negyvenkét éves, azt hitte, szülhet majd gyerekeket Lord Parkernek, most meg valami vérszomjféleség tört ki rajta. Strike óráig ült ott vele, végighallgatta, hogyan habarodott bele a férfibá, nézte, ahogy könnyezve járt fel-alá a nappaliban, majd előrehátra dülöngélt a kanapén ülve, a homlokára szorított kézzel. És végül belement az áruháza, amely minden remény végét jelentette számára.

– Kihagyja belőle a nőt – ismételte Strike, Culpepperénél majd kétszer nagyobb kezében tartva a papírokat. – Érti? Ez nélküle is kurva nagy sztori.

Culpepper pillanatnyi habozás meg egy grimasz után megadta magát.

– Jól van, jól van. Adja már ide!

Az újságíró a belső zsebébe süllyesztette a papírokat, és belekortyolt a teájába. A Strike okozta pillanatnyi bosszúságot mintha háttérbe szorította volna a diadalmas lehetőség, hogy tönkretelheti egy angol nemesember jó hírnevét.

– Lord Parker, Pennywell lordja – mormogta a bajsza alá –, te bizony annak rendje és módja szerint jól megszívtad, öreg!

– Ezt, ugye, a maga főnöke fizeti? – kérdezte Strike, amikor a számla megérkezett.

– Ja, persze...

Culpepper egy tízfontost dobott az asztalra, és a két férfi együtt távozott a kávézóból. Strike rögtön rágyújtott, amint becsukódott mögöttük az ajtó.

– Hogy vette rá, hogy beszéljen? – érdeklődött Culpepper, és együtt megindultak a hidegben, el a motorok meg a piacra érkező teherautók mellett.

– Meghallgattam – felelte Strike.

Culpepper gyors oldalpillantást vetett rá.

– A többi magánnyomozó, akivel dolgozom, mind azzal pepecsel, hogy hangpostákat hallgat le.

– Az illegális – szúrta oda Strike, és kifújta a füstöt, bele az egyre visszaszoruló sötétbe.

– Hát akkor...?

– Maga is védi a forrásait, én is az enyémeiket.

Némán sétáltak úgy ötven métert. Strike minden lépéssel egyre jobban sántított.

– Ez óriásit fog szólni. Óriásit! – szólalt meg Culpepper vidáman. – Ez a képmutató vén fasz csak károg, károg, milyen kapzsis a nagyvállalatok, erre van húsz millája kimentve a Kajmán-szigeteken...

– Örülök, hogy örül – bólintott Strike. – Majd e-mailben küldöm a számlát.

Culpepper oldalvást rápillantott.

– Láta múlt héten az újságban Tom Jones fiát? – kérdezte.

– Milyen Tom Jones?

– A walesi énekes – magyarázta az újságíró.

– Ja, az. – Strike-ot nem hozta lázba a dolog. – A seregben ismertem egy Tom Jonest.

– De látta a cikket?

– Nem.

– Szép hosszú interjút adott. Azt mondja, sosem találkozott az apjával, soha egy szót sem hallott felőle. Fogadok, többet kapott érte, mint amennyit maga most kiszámláz.

– Még nem látta azt a számlát – jegyezte meg Strike.

– Csak úgy mondom. Egyetlen csini kis interjú, és maga is kivethetne néhány szabad estét, nem kéne titkárnőket faggatnia.

– Ha nem fejezi be, és állandóan ezt hozza fel, Culpepper – figyelmeztette Strike –, akkor a jövőben nem áll majd módomban magának dolgozni.

– Mondjuk – méltóztatott Culpepper –, anélkül is megírhatnám. A rock sztár apjától elhidegült fia háborús hős, nem is ismeri az apját, magánnyomozóként dol...

– Úgy hallottam, az is illegális, ha csak utasít másokat, hogy hallgassanak le telefonokat.

A Long Lane végén megálltak, és szembefordultak egymással. Culpepper kényelmetlenül elnevette magát.

– Akkor várom a számláját.

– Remek.

Ketten kétfelé indultak. Strike a metró irányába.

– Strike! – visszhangzott mögötte a sötétben Culpepper hangja. – És meg is dugta?

– Alig várom a cikket, Culpepper! – kiáltott vissza Strike fáradtan, és még csak hátra sem nézett.

Sántikálva belépett a metróállomás homályos bejáratán, és eltűnt az újságíró szeme elől.

2

Meddig harcolunk? Nem tudok maradni,
S nem is akarok! Dolgom van még.

FRANCIS BEAUMONT ÉS PHILIP MASSINGER:
A kis francia ügyvéd

A metró máris kezdett megtelni. Sok hétfő reggeli arc: nyúzott, komor, merev, lemondó. Strike talált egy ülőhelyet egy álmosan dagadt szemű, fiatal szőke lánnyal szemben. A feje folyton oldalra billent, ahogy el-el-szundikált. Újra meg újra felrántotta, és kétségbeesetten figyelte a megállók elmosódott tábláit, nem ment-e túl a célján.

Zörögve, csattogva vitte a metró Strike-ot a rosszul szigetelt tető alatti szegényes kis két és fél szoba – az otthona – felé. Mély fáradtságba merülve azon kapta magát, hogy a körülötte látható birkaszerű arcokon tűnődik: vajon milyen véletlenek hozták őket létre? Ha jobban meg-nézzük, minden születés pusztán véletlen. Százmilliónyi spermium úszik vakon a sötétben – egészen hihetetlenül kicsi az esély rá, hogy valakiből pont az lesz, aki lesz. Vajon ebből a metrókocsinyi emberből hányat terveztek, morfondírozott, miközben majd elájult a kimerültségtől. És hányan voltak véletlen balesetek, mint ő maga is?

Volt az általános iskolai osztályában egy kislány, arcán nagy, portói vörös folttal. Strike titokban mindig is hasonlónak érezte magához, mert mindkettejükben születésük óta eltörölhetetlenül volt valami másság, ami pedig egyáltalán nem az ő hibájuk. Ők ugyan nem látták, de mindenki más igen, ráadásul elég modortalanul még szóvá is tették. Tökéletesen idegen emberek alkalmanként egészen megbűvölve néztek rá, amit ötévesen annak tudott be, hogy milyen különleges is ő – végül rájött,

hogy csupán azért, mert csak egy híres énekes gyerekeként tekintettek rá, ő volt a híresség hűtlen afférjának ritkaságszámba menő bizonyítéka. Strike alig két alkalommal találkozott a vér szerinti apjával. DNS-tesztre volt szükség, hogy Jonny Rokeby vállalja az apaságot.

Dominic Culpepper mintha megtestesítette volna azt a kéjszívát, előítéletes hozzáállást, amivel a nyers kinézetű exkatona Strike azon ritka alkalmakkor találkozott, ha valaki kapcsolatba hozta az idősödő rocksztárral. Az ilyenek rögtön életjáradékokra, nagylelkű ajándékokra gondoltak, magánrepülőkre, VIP-várókra, a multimilliomos megcsapolható vagyonára. Látva Strike szerény életmódját, azt, hogy milyen rengeteget dolgozik, azonnal lázas kíváncsiság lett úrrá rajtuk: vajon mit tett ez az ember, hogy az apja így elhidegült tőle? Vajon csak tetteti a szegénységet, hogy ezzel is még több pénzt húzzon ki Rokebyból? És mit csinált a milliókkal, amelyeket az anyja nyilván legombolt a gazdag szeretőjéről?

Strike ilyenkor mindig nosztalgiával gondolt a seregbe, annak a szakmának a névtelenségére, ahol az ember háttere, szülei szinte semmit sem számítottak ahhoz képest, tudja-e teljesíteni a feladatát vagy sem. Régen, a Különleges Nyomozó Egységben az volt a legszemélyesebb kérdés, ha bemutatkozott, hogy mi ez a két fura név, mellyel szélsőségesen nonkonformista anyja felruházta.

A Charing Cross Roadon már rendesen beindult az autóforgalom, mire Strike feljött a metróból. Felvirradt a szürke, lagymatag novemberi hajnal, teli még a levegőben lengedező árnyakkal. Kimerült, sajgó testtel befordult a Denmark Streetre, és nagyon várta a rövid alvást, amelyet talán be tud még szorítani, mielőtt 9:30-kor megérkezik a következő ügyfele. Integtetett a gitárboltos lánynak, akivel időnként együtt tartottak cigiszünetet az utcán, majd kinyitotta a fekete bejárati ajtót a 12 Bar Café mellett, és nekiállt felmászni a régen rossz, ráccsal körbevett lift körül kerengő vaslépcsőn. El a grafikai stúdió előtt az elsőn, el a saját, gravírozott üvegajtájú irodája mellett a másodikon, fel egészen a harmadik, legkisebb előtérbe, ahol jelenlegi otthona volt.

Az előző lakó, a lenti bár tulajdonosa egészségesebb lakóhelyre költözött, Strike pedig, aki néhány hónapig az irodájában élt, rögtön lecsapott rá, és kivette a lakást. Nagyon örült, hogy ilyen könnyen megoldódott

a hajléktalansága. Minden fogalom szerint szűkös hely volt a tetőtér, különösen egy 1,90 magas lakónak. A zuhany alatt megfordulni is alig tudott, a nappalit és a konyhát kényelmetlen megoldással összevonták, a hálót pedig szinte teljesen kitöltötte a nagy franciaágy. Strike dolgainak egy része még mindig dobozokban állt az ajtó előtt, hiába parancsolt rá a tulajdonos, hogy vigye be őket.

Apró ablakai háztetőkre néztek, mélyen alattuk a Denmark Street haladt el. A lenti bárból felszűrődő basszus itt már olyan tompán hallatszott csak, hogy gyakran el is nyomta a zene, amit Strike hallgatott.

A lakáson már első ránézésre látszott, milyen ösztönösen is rendszerető ember lakja: az ágy bevetve, az edények tiszták, minden a helyén. Most borotválkoznia kellett és zuhanyoznia, de ezek várhatnak. Felakasztotta a kabátját, majd beállította az ébresztőórát 9:20-ra, és csak úgy, ruhában lehevert az ágyra.

Másodperceken belül elaludt, és alig néhány további másodperc múlva (legalábbis nem tűnt annál többnek) már fel is ébredt megint. Valaki kopogott az ajtón.

– Elnézést, Cormoran, nagyon sajnálom...

Strike asszisztense, egy hosszú, vörösesszőke hajú fiatal nő bocsánatkérő arccal állt az ajtó előtt, amikor kinyitotta. Amint meglátta, a lány arcára döbbenet ült ki.

– Jól van?

– Még aludtam. Egész éjjel fent voltam. Sőt két éjjel is.

– Szörnyen sajnálom – mondta Robin –, de 9:40 van, megérkezett William Baker, és egyre...

– Francba! – motyogta Strike. – Biztos nem jól állítottam be az ébresztőt... adjon öt per...

– De ez még nem minden – folytatta Robin. – Jött egy nő is. Nem is volt bejelentve. Mondtam neki, hogy ma már nem tud még egy ügyfelet elvállalni, mégsem hajlandó elmenni.

Strike ásított és megdörzsölte a szemét.

– Öt per! Csináljon nekik egy teát vagy valami.

Hat perccel később Strike belépett a külső irodába, ahol ott ült Robin a számítógépe előtt. Tiszta inget vett, fogkrém- és dezodorillatot árasztott, de még mindig borostás volt.

– Jobb későn, mint soha – jegyezte meg William Baker merev mosollyal. – Szerencséje, hogy ilyen csinos titkárnője van, különben még eluntam volna magam, és itt hagyom.

Strike látta, ahogy Robin dühösen elpirul; elfordult, és látszólag a postát kezdte rendezgetni. Volt valami mélységesen sértő abban, ahogy Baker kimondta a „titkárnő” szót. A skatulyából kihúzott, hajszálcsíkos öltönyt viselő cégvezető azért alkalmazta Strike-ot, hogy az igazgatótanács két másik tagja után vizsgálódjon.

– 'Reggelt, William – köszönt neki Strike.

– Nem is kér bocsánatot? – mormogta Baker tekintetét a plafonra emelve.

– Jó napot, és maga kicsoda? – érdeklődött Strike a kanapén üldögélő vékonyka, barna kabátos középkorú nőtől, ügyet sem vetve a férfir.

– Leonora Quine – felelte a nő. Strike gyakorlott füle meghallotta a délnyugat-angliai akcentust.

– Nagyon sok a dolgom még ma délelőtt, Strike – szólalt meg Baker. Meg sem várta, hogy Strike behívja, bement a belső irodába.

Amikor a magánnyomozó nem követte, már kevésbé kedélyesen folytatta: – Azt kötve hiszem, hogy a seregben is így megúsza volna ezt a pontatlanságot, Mr. Strike. Jöjjön, legyen szíves!

Strike mintha meg sem hallotta volna.

– És pontosan milyen szolgálatokat szeretne tőlem, Mrs. Quine? – kérdezte a kanapén ülő kopottas asszonytól.

– A férjemről van szó...

– Mr. Strike, alig több mint egy óra múlva van a következő találkozó – szólott ki William Baker már hangosabban.

– ...a titkárnője azt mondta, csak időpont-egyeztetéssel lehet önhöz bejutni, de azt feleltem, megvárom.

– Strike! – kiáltott ki William Baker, mintha a kutyáját parancsolná lábhoz.

– Robin – mordult fel kimerülten Strike, aki végül csak kijött a sodrából. – Készítse el Mr. Baker számláját, és adja át neki a dossziét. Benne vannak a legújabbak is.

– Micsoda? – nyögte ki elképedve William Baker. Kijött a külső irodába.

– Most épp kirúgta magát – jegyezte meg Leonora Quine elégedetten.

– Még nem fejezte be a munkát! – fordult Strike-hoz Baker. – Azt mondta, van még...

– Majd befejezi magának valaki más. Akit nem zavar, ha seggfejek az ügyfelei.

Az irodában megfagyott a levegő. Robin faarccal elővette Baker dossziéját a kinti iratszekrényből, és átadta Strike-nak.

– Hogy *meri*...

– Egy csomó remek anyag van ebben a dossziében, ami megállja a helyét a bíróságon is – mondta Strike, és átadta az igazgatónak. – Bőven megéri a pénzét.

– Még nem fejezte be a...

– De *magával* befejezte – szólt közbe Leonora Quine.

– Fogja már be, ostoba nőszem... – kezdte Baker, de aztán hirtelen hátralépett egyet, ahogy Strike meg egy felet előre. Senki nem szólt semmit. Az exkatona most hirtelen mintha kétszer akkorára nőtt volna, mint néhány másodperccel azelőtt volt.

– Fáradjon be az irodámba, Mrs. Quine – mondta Strike halkán.

Az asszony bement.

– Gondolja, hogy ez a nő megengedheti ezt magának? – vigyorgott gúnyosan William Baker, kezével már az ajtó gombján.

– Az áraitól hajlandó vagyok tárgyalni – felelte Strike –, ha kedvemre való az ügyfél.

Majd Leonora Quine nyomában belépett az irodájába, és egy kattánással becsukta maga mögött az ajtót.

3

...magamra hagyva nyögöm sérelmeim...

THOMAS DEKKER:
A spanyol nemes katona

– Jó kis forma, mi? – jegyezte meg Leonora Quine, miközben leült a székre, szemben Strike íróasztalával.

– Az – bólintott Strike, és lehuppant a helyére az asztal mögött. – Bizony az.

Rózsás-sápadt, alig ráncos arca meg a halványkék szeme fehérje dacára Leonora jó ötvenesnek nézett ki. Finom szálú, egyenes, őszülő haját két műanyag kontyfésű tartotta a helyén, a szeme pedig túlságosan nagy, régimódi, műanyag keretes szemüveg lencsái mögül pislogott a nyomozóra. A kabátja tiszta volt, de nyilvánvalóan még a 80-as években vette. Válltömés volt benne, elől végig nagy műanyag gombok.

– Tehát a férje miatt keresett fel, Mrs. Quine?

– Aha – felelte Leonora. – Eltűnt.

– Milyen rég nem hallott felőle? – kérdezte Strike, és önkéntelenül is a jegyzetfüzetéért nyúlt.

– Tíz napja – válaszolta a nő.

– Járt már a rendőrségen?

– Nincs szükség itt a rendőrségre – vágta rá Leonora türelmetlenül, mintha már elege lenne belőle, hogy folyton ezt kell magyaráznia mindenkinek. – Egyszer már hívtam őket, és mindenki csak felhúzta magát, mert csak egy barátjánál volt. Owen eltűnik így néha. Egyébként író – tette hozzá, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Szóval már előfordult, hogy eltűnt?

– Az érzelmei vezetik – felelte a nő komor arccal. – Mindig van valami, de most már tíz nap telt el, én meg tudom, hogy nagyon feldúlt, de muszáj, hogy hazajöjjön. Ott van Orlando, nekem meg van egy csomó dolgom, és most meg...

– Orlando? – kérdezett vissza Strike, és a floridai üdülőhely jutott eszébe. Most nincs ideje elutazni Amerikába, Leonora Quine pedig egyáltalán nem úgy nézett ki ebben az ősrégi kabátban, mint aki ki tudná neki fizetni a jegyet.

– A lányunk, Orlando – bólintott a nő. – Vigyázni kell rá. Most az egyik szomszédot kértem meg, hogy legyen ott vele, amíg eljöttem ide.

Kopogás hallatszott az ajtón, majd feltűnt Robin fényes, aranszínű hajzuhataga.

– Kér egy kávét, Mr. Strike? És ön, Mrs. Quine? Miután mindketten leadták Robinnek a rendelést, ő pedig becsukta maga mögött az ajtót, Leonora folytatta: – Nem fog sokáig tartani magának, mert azt hiszem, tudom is, hol van, csak épp nem tudom megszerezni a címet, és senki sem veszi fel nekem a telefont. Már tíz napja! – hangsúlyozta megint. – Otthon szükségünk van rá.

Strike-nak úgy tűnt, ebben a helyzetben igen nagy luxus magánnyomozót alkalmazni, különösen, mivel a nő egész külsejéből sütött a szegénység.

– Ha egyszerűen az a kérdés, hogy valakinek telefonálnia kell – szólt meg szelíden –, nem tudná megkérni egy barátját, vagy...?

– Edna nem tudja megcsinálni – intézte el Leonora, Strike pedig azon kapta magát, hogy igazolhatatlanul meghatódott (a kimerültségtől néha előfordult, hogy ilyen módon érzékenyebb lett), ahogy az asszony gyakorlatilag bevallotta neki, nincs a világon egyetlen barátja sem. – Owen rájuk parancsolt, hogy ne mondják meg, hol van. Egyszerűen csak egy férfi kell, hogy elintézze – jelentette ki. – Szedje ki belőlük!

– A férjét akkor Owennek hívják, igaz?

– Igen – bólintott Leonora. – Owen Quine-nak. Ő írta a *Hobart vétkét*.

Strike-nak sem a név, sem a cím nem jelentett semmit.

– És ön úgy gondolja, tudja, hol lehet?

– Igen. Mentünk erre a partira, egy csomó könyvkiadós emberrel meg ilyenekkel, nem is akart elvinni, de mondtam neki, most már megvan a bébiszitter, most már megyek... szóval ott egyszer csak halom, hogy Christian Fisher valami helyről mesél Owennek, egy ilyen írómenedékről. Utána meg kérdezem tőle: „Milyen helyről mesélt ez?” Ő meg: „Nem mondom meg, hát épp az a nagy kurva lényege, hogy az ember elvonulhasson az asszonytól meg a gyerekektől!”

Mintha csak felszólította volna Strike-ot, hogy kinevesse – ahogy az anyák szokták időnként tettetni, hogy büszkéek egy szemtelen gyerekre.

– Ki az a Christian Fisher? – érdeklődött Strike, erővel kényszerítve magát, hogy figyeljen oda.

– Könyvkiadó. Fiatal, divatos srác.

– Próbálta már felhívni Fishert, és megkérdezni tőle ennek a menedéknek a címét?

– Aha, már egy hete hívom mindennap, azt állítják, majd átadják az üzenetet, hogy hívjon vissza, de nem hív. Szerintem Owen ráparancsolt, hogy ne mondja meg, hol van. De *maga* biztosan ki tudja szedni belőle a címet. Tudom, hogy maga milyen jó – tette hozzá. – Maga oldotta meg azt a Lula Landry-ügyet, amit a rendőrségnek nem sikerült.

Alig nyolc hónappal ezelőtt Strike-nak csak egyetlenegy ügyfele volt. Nem ment az üzlet, és igen kétségbeesett kilátásokkal kellett szembenéznie. Aztán sikerült bebizonyítania, a Királyi Ügyészési Szolgálatot is meggyőző módon, hogy egy híres, fiatal nő mégsem öngyilkosságot követett el, hanem lelökték a halálba a negyedik emeleti erkélyéről. Az ezt követő médiaérdeklődés rengeteg ügyfelet hozott Strike-nak. Néhány hétre ő lett a város legismertebb magánnyomozója. Jonny Rokeby már csak lábjegyzetként jelent meg az élete történetében. Strike saját jogon is nevet szerzett magának, bár ezt a nevet a legtöbben rosszul értették...

– Elnézést, az előbb félbeszakítottam – mondta most, és nagyon igyekezett, hogy ne zökkenjen ki a gondolatmenetből.

– Tényleg?

– Igen – bólintott Strike, és hunyorogva lepillantott a noteszra, benne saját szálkás kézírására. – Azt mondta épp: „Ott van Orlando, nekem meg van egy csomó dolgom, és most meg...”

– Ja, igen – felelte Leonora. – Most meg mindenféle fura dolog kezd történni, amióta Owen elment.

– Miféle fura dolgok?

– A szar – jelentette ki a nő tárgyilagosan. – Amit a levélszekrénybe dobálnak.

– Valaki ürüléket dobott a levélszekrényébe? – hitetlenkedett Strike.

– Aha.

– A férje eltűnése után?

– Igen. Egyébként kutya – tette hozzá a nő, és Strike-nak kellett egy tizedmásodpercnyi idő, amíg rájött, hogy ez az ürülékre vonatkozik, nem Leonora férjére. – Most már harmadszor vagy negyedszer történik, éjszaka. Nem valami kellemes reggel ilyet találni. Meg volt az a nő is, aki becsöngetett, meg minden, az is fura volt.

Itt elhallgatott, és várta, hogy Strike rákérdezzen valamire. Úgy tűnt, élvezi, ha kérdezgetik. Strike jól tudta, hogy sok magányos ember van, akinek kellemes élmény, ha valaki kizárólag rá figyel, és ezért szeretik elhúzni ezt a szokatlan helyzetet.

– Mikor csöngetett be ez a nő?

– Múlt héten, úgy emlékszem, Owent kereste, és amikor mondtam, hogy nincs itt, azt felelte: „Hát akkor mondja meg neki, hogy Angela meghalt”, azzal elment.

– És ön nem tudja, ki volt ez?

– Életemben nem láttam.

– Ismer Angelát?

– Nem. De Owennel néha előfordul, hogy a női rajongói olyan furán viselkednek. – Leonorának hirtelen megoldódott a nyelve. – Mondjuk volt egy nő egyszer, az levelet írkált neki meg fotókat küldött magáról, amiken az ő könyveiben szereplő alakoknak volt beöltözve. Ezek a nők, akik írnak neki... sokan azt gondolják, ő megérti őket, mármint a könyvei miatt. Hülyeség, nem? – tette hozzá. – Hisz az mind kitalált!

– A rajongók szokták tudni, hol lakik a férje?

– Nem – rázta meg a fejét a nő. – De lehetett épp a tanítványa is, vagy ilyesmi. Néha tanít írást, onnan.

Kinyílt az ajtó, és Robin lépett be egy tálcával. Letett Strike elé egy csésze feketét, Leonora Quine elé pedig egy csésze teát, és már ment is ki, becsukta maga mögött az ajtót.

– Ez minden furcsaság, ami történt? – fordult ismét a nőhöz Strike. – Az ürülék a postaládában meg az ismeretlen nő az ajtó előtt?

– És azt hiszem, követnek is. Egy magas, széles vállú, sötét hajú lány – felelte Leonora.

– És ez egy másik nő, nem az, aki...?

– Nem, az, aki odajött és becsöngetett, az olyan duci volt. Hosszú, vörös hajjal. Ez a másik olyan sötét hajú, meg mintha össze lenne görnyedve.

– Biztos benne, hogy önt követi?

– Hát igen, azt hiszem. Most már kétszer-háromszor is láttam. Nem arrafelé lakik, sosem láttam arra eddig, márpedig én harmincvalahány éve lakom már ott Ladbroke Grove-ban.

– Értem – bólintott Strike lassan. – Azt mondta, a férje feldúlt volt. Mi történt, ami kiborította?

– Volt egy nagy vitája az ügynökével.

– Azt tudja, hogy miről?

– A könyvéről, a legújabb könyvéről. Liz, így hívják az ügynökét, előbb azt mondja neki, ennél jobbat még sosem írt, aztán egy nappal később meg elviszi vacsorázni, és kijelenti, hogy nem lehet kiadni.

– És miért gondolta meg magát?

– Azt *tőle* kérdezze! – Leonorából most először tört elő a düh. – Hát persze hogy Owen feldúlt volt ez után! Mindenki az lenne. Két évig dolgozott ezen a könyvön! Hazajön teljesen felpaprikázva, bemegy a dolgozószobájába, fogja az egészet...

– Fogja az egész mit?

– A könyvet, a kéziratot, a jegyzeteit, mindent, káromkodik, mint egy kocsis, bedobál mindent egy táskába, aztán elviharzik... és azóta nem láttam.

– Van mobiltelefonja? Próbálta hívni?

– Persze, de nem veszi fel. Sosem veszi fel, amikor így eltűnik. Egy-szer kidobta a kocsí ablakán – tette még hozzá, megint azzal a halvány büszkeséggel: mennyi spiritusz van az ő férjében!

– Mrs. Quine... – kezdte Strike. Bármit is mondott William Bakernek, az ő önzetlen segítőkészségének is volt határa. – Őszinte leszek önnel, nem olcsón dolgozom.

– Semmi baj – vágta rá Leonora szenvtelenül. – Majd Liz kifizeti.

– Liz?

– *Liz...* Elizabeth Tassel. Owen ügynöke. Az ő hibája, hogy eltűnt. Majd levonja a százalékából. Owen a legjobb ügyfele. Biztos, hogy ő is szeretné, ha előkerülne, amint rájön, mit is csinált.

Strike nem tudott annyira megbízni ebben, mint amennyire Leonora láthatólag készpénznek vette. Három cukrot tett a kávéjába, és gyorsan felhörpintette, közben pedig igyekezett kitalálni, mi is lenne a legjobb módja ennek. Homályos sajnálatot érzett Leonora Quine iránt, aki nyilván hozzászólt már a kiszámíthatatlan férje hisztijeéhez, elfogadta, hogy senki sem méltatja visszahívásra sem, és egyértelműnek vette, hogy csak akkor számíthat segítségre, ha fizet érte. Igaz, a modora egy kicsit furcsa, de volt benne valami durva őszinteség. Strike viszont a lehető leghatározottabban csakis jövedelmező ügyeket vállalt el, amióta az irodája olyan váratlanul beindult. Az a néhány ügyfél, akik úgy keresték fel, hogy remélték, saját életének nehézségei (melyekről a sajtó nemcsak beszámolt, hanem alaposan ki is színezte őket) miatt majd hajlandó lesz ingyen is vállalni az ő balszerencsés dolgaikat, mind csalódottan távozott.

Leonora Quine viszont, aki épp olyan gyorsan megitta a teáját, mint Strike a kávéját, már fel is állt, mintha megegyeztek volna, és minden mehetne az ilyenkor szokásos módon.

– Jobb, ha én most megyek – szólalt meg. – Nem szeretem túl sokáig ott hagyni Orlandót. Hiányzik neki az apukája. Azt mondtam neki, fogadok valakit, hogy megkeresse.

Strike mostanában számos gazdag fiatal nőnek segített megszabadulni a belvárosban dolgozó férjeiktől, akik valahogy már nem voltak olyan vonzók a gazdasági válság kitörése óta. Érzett abban valami kellemeset, hogy a változatosság kedvéért most visszaadjon egy férjet a feleségének.

– Rendben – bólintott, majd egy ásítás kíséretében odatolta az asztalra a noteszt. – Szükségem van az elérhetőségeire, Mrs. Quine. És jól jönne egy fénykép is a férjéről.

Az asszony kerek, gyerekíráásra emlékeztető betűkkel odakanyarintotta a címét és a telefonszámát, de az, hogy Strike fényképet kért, mintha meglepte volna.

– Minek magának fénykép? Ott van azon az írómenedékhelyen! Csak húzza ki Christian Fisherből, az hol van!

És már lépett is ki az ajtón, mielőtt a fáradt, egész testében sajgó Strike egyáltalán kijöhetett volna az asztal mögül. Hallotta, ahogy odakint még gyorsan odaszól Robinnak: „Köszönöm a teát!”, aztán egy villanással már nyílt is a lépcsőházba vezető üvegajtó, majd egy finom rándulással újra bezáródott, új ügyfele pedig már el is tűnt.